

— O fi vreo nouă metodă de conservare a cărnii prin frig!

urzica

De la distanță

— ...și cîți oameni lucrează în secția dv?
— Cam jumătate...

Visam cum zboară fulgii de zăpadă,
Visam un alb covor ce se așterne
Sub pașii mei, cînd s-au pornit să cadă
De sus, printr-o fereastră... fulgi de perne.
Dar asta nu-i nimic pe lîngă cele
Ce îmi rezervă viața citadină:
Îmi strică zilnic visurile mele
Cu mirosuri de fum și de benzină.
Îmi trebuie confort, de bună seamă,
Și duc de fapt un trai civilizată,
Dar simt că, în același timp, mă cheamă
Un cadru simplu și mai aerat.
Nu pot să trec, visînd alene, strada.
Să meditez profund la nemurire,
Deoarece am pe moment dovada
Că-i loc cam neprielnic de gîndire.
Destulă caznă am cu descifrarea
Adreselor din noile sectoare
Și mă cuprinde-aproape disperarea
Cînd sînt supus la astfel de-ncercare.
Iubeam pe Busuiocului o față,
Nu numai pentru frumusețea-i frustă,
Ci și pentru-atmosfera parfumată
Și liniștea din ulița îngustă.
Ah! Zgomotul îmi taie tot elanul
Abia aștept cînd noaptea lin coboară...
Avea dreptate, zău, Depărâteanu
Cînd adora viața de la țară.
Avea dreptate? Cred că vorba vine,
Căci în bucolice de circumstanță
Cînta un trai patriarhal (ca mine)
Și îl gusta, de fapt, de la... distanță!

„MARE OFENSĂ DOM'LE!”

La al treilea rînd de halbe, Nae oftează din adînc:

— Așa, mă, frate Sile, m-a făcut pitecantrop! Ce zici d-asta?

Sile se încruntă.

— Zău?

— Asta mi-i crucea! M-a făcut pitecantrop!!

Sile e din ce în ce mai nedumerit.

— Cine, mă, a cutezat?

— Doctoru'!

— Doctoru' nostru?

— Da, doctoru' nostru de la Policlinică. Pretindea că nu știu să mă port!

— Da' ce-ai făcut?

— Nimic. Aveam treabă urgentă la «Ciocîrlia»... a adus niște tulpurel, mamă-mamă... să dai cu căciula în ciini... Și am intrat, știi... fără bon.

— De ce nu respecti rîndu'? îmi zice el.

Zic:

— Sînt tare ocupat, dom' doctor, vă rog să mă luați pe mine.

— Nu se poate, trebuie să respecti rîndul.

Și mă privește cam din dungă:

Uitai să-ți spun că babornița — care avea papagal, nu glumă, — țipa mereu c-am lovit-o și că are bon!

— Să ies eu?

— Dumneata!

— Ei, zic, nu ies! E bine? Atunci, ce crezi că mi-a zis? A deschis ușa — s-adunase la intrare lume, nu glumă și toți cu bon, toți! — a deschis, zic, ușa și m-a făcut pitecantrop.

— Ce vorbești, Nae?

— Pe ochii mei dacă te mint: m-a făcut pitecantrop!

— Să mai vie un rînd! comandă Sile, din ce în ce mai indignat.

Vin halbele, cei doi pensionari ciocnesc și își șterg cu podul palmei mustățile.

Sile îl fixează pe Nae, foarte nedumerit. Clatină din cap. Nae, stîrnit:

— Ce zici d-asta, frate-miu? Să mă facă pitecantrop!

— Ce să zic? E de necrezut!

— Băiete, mai adu' un rînd, da' fără guler!

Ospătaru'se execută. Se execută și cei doi prieteni.

— Dumneata, mai zice, ești acu' pensionar, nu mai ai servicii la A-prozar.

— Așa-i, zic, da... nu mai pot de picere!

— Bine-bine, zice, luați-vă bon și așteptați!

Atunci m-am înconțat. Am împins ușor o baborniță și am intrat. Babornița — numa' s-o fi auzit și fugeai de rupeai pămîntu' — unde nu începe să se vaite, precum c-am lovit-o taman unde o doare! Și — ce crezi? — doctorul se uită strîmb la mine:

— De ce nu te porți civilizată? îmi zice. Dai buzna peste oameni, unde te trezești aici?

Eu tac.

Da' el:

— Du-te, dom-le, și ia bon! Altfel nu te examinez!

— Ce bon, dom' doctor, care bon? Scrie alifia aia de picere și o șterg momental, că sînt foarte grăbit.

Și dau ciorapu' jos, să vadă umflătura!

Da' el:

— Te poftesc să ieși!

I. PELTZ

— Pe ochii mei, Sile, dragă! murmură Nae și i se cam încăleacă silabele, așa rușine n-am pățit niciodată!

— Te cred! De necrezut!

— Așa: de necrezut! Să mă facă pe mine...

— Mare ofensă, dom' le! constată Sile, convins.

— Nu?

— Da, mare ofensă!

— Nu?

— Daa! Mare ofensă!

...Se înserase. Cei doi prieteni au pornit-o spre autobuz. Sufla un pui de vînt, tomnatec, care le răcorea temperamentul. Da' Nae, tot furios:

— Ce zici d-asta, Sile?

— Nemaipomenit!

— Nu?

— Daa! Mare ofensă!

— Îl puteai tu bănuși pe doctor?

— Nuuu! Asta nuuu!

— Nici eu! Auzi: pitecantrop!

La stația de autobuz s-au despărțit. Nae a urcat în 34. Sile îl așteaptă pe 31. Îl așteaptă și tot repetă în gînd:

pite... pi-te-pitecan... pitecantrop! Mișcă din cap, indignat: auzi? Să-l facă pe Nae, pe fratele Nae... Mare ofensă, dom' le!

Cum ajunge acasă, se repede la nepot — student la Drept! — îl săgetează cu privirea încinsă, și-l iscodește:

— Mă, ia zi, mă, ce-i aia pi... pite... pitecantrop?

Țolare

de SADI RUDEANU

La cooperativa noastră s-a pus problema să înființăm o secție de trotinete. Și s-a făcut. La început am lucrat la trotinetele astea eu și Vasile. Să vedem dacă e rentabil. Am făcut o socoteală, eu și Vasile, și am văzut că merge. Prețul de cost era destul de acceptabil. Dar când am discutat cu tovarășul contabil am văzut că prețul de cost e cu totul altul decât cel pe care îl prevăzusem noi. Pentru că, mi-a spus tovarășul contabil, la trotinetele astea mai lucrează și alții. Și mi-a explicat. Care va să zică, eu cu Vasile facem trotinetele. Deci costă atât. Bun. Dar trebuie să adăugăm și pe cei de la administrativ, care fac facturi. Eu am văzut cum lucrează acolo la facturi. Sint patru. Unul caută facturierul și nu-l găsește. Al doilea, îl caută mai bine și-l găsește. Al treilea caută indigoul. Și al patrulea face factura. Cît pun eu o roată la trotinetă, factura e gata. Dacă am ghinion și facturierul nu se găsește, poate dura factura și două roți. După aceea, mi-a spus contabilul, mai sint cei de la registratură, unde se înregistrează comenzile, cererile, scrisorile, mă rog toate hîrțile. Acolo sint trei. Am văzut cum e și acolo. Unul citește hîrtia și spune că-i bună. Hîrtia e bună chiar dacă nu zice că-i bună, dar așa merge. Al doilea,

cînd află că-i bună, o ia și o trece într-un registru. Al treilea îi pune o ștampilă dreptunghiulară, scrie un număr și o pune la dosar. Pe urmă, dacă vine omul și întreabă de hîrtie, n-o mai găsește nimeni. De aceea, cei trei au spus că e nevoie să fie patru, fiindcă sint aglomerati. În sfîrșit, dacă stai și socotești înregistrarea hîrtilor, ar veni o hîrtie la două roți.

Într-o zi eram într-un birou cînd au venit acolo doi băieți. «Am fost chemați», au spus ei. Funcționarul i-a întrebat cum se numesc, apoi a exclamat: «A, voi sînteți! Bravo! Luați loc!» S-au așezat. «Va să zică, a spus funcționarul, vreți să lucrați la noi!» «Da», a spus unul din cei doi. Au venit apoi încă vreo cîțiva tovarăși și s-au așezat roată. «Ia să vedem ce știți» a spus unul. Eu am intervenit: «Să aduc uneltele?» Mi-au

făcut semn să tac. Apoi cei doi au început să cînte. Cîntau «Dio come ti amo» pe italianește, în duet, și dădeau din mîini. Toți ascultau extaziați. Cînd au terminat, unul a spus: «E-n regulă! O să avem și noi, în sfîrșit, un număr tare în program!» Apoi m-a arătat pe mine și le-a spus celor doi: «O să faceți parte din secția dumnealui!»

Cu «Dio come ti amo» se mai urca prețul de cost la trotinete. În schimb, aveam un număr tare în program. Și cînd a fost spectacolul, l-au prezentat așa: «Și acum tovarășii cutare și cutare de la secția trotinete vor cînta: *Dio come ti amo*». Ei au apărut pe scenă. Erau îmbrăcați în salopete. Decorul reprezenta o trotinetă.

După ce au terminat, toată lumea a aplaudat și a strigat bis. Responsabilul cultural a fost felicitat că a ridicat cadre. M-au felicitat și pe mine, că făceau parte din secția mea. Tot e ceva. Eram emoționat. A doua zi mă întreabă nevasta: «Ce mai lucrați la voi în secție? Faceți ceva nou?» Am răspuns: «Da! Pregătim *A ruginit frunza din viii*». «O, exclamă nevasta, e frumos!» «Da, făcui eu, e frumos, dar cred că n-o să mai cumpere nimeni trotinetele!» «Ce legătură are?» «Are, că vor să-l facă sextet!»

VICTOR EFTIMIU

ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

● Romancierul trebuie să bată căi multiple, să observe, să se documenteze, să inventeze, să elimine, să prefacă în material viu și valabil o impresie fugară, să se concentreze, să nu se repete, să evite similitudini cu eroii, faptele și sistemele altor creatori, să nu fie superficial, dar nici greoi, să nu facă prea multă literatură, dar nici să-și neglijeze expresia verbală, ritmul frazei, cadența paragrafelor.

● Am o deosebită considerație pentru oamenii care scriu romane, oricîte dificultăți le-ar ridica domnii critici literari.

● Cartea aceasta grea — abia de-o poți ridica în palmă — reprezintă un efort cotidian, reluarea cotidiană a efortului, pe care ceilalți scriitori, autori de poezii, de nuvele, de foiletoane și chiar de lucrări teatrale, nu-l cunosc în măsură egală.

● Un poem, o povestire, un articol de ziar, însemnează cîteva ore de muncă și răsplată imediată: satisfacția lucrului încheiat, rotunjit. Ziua a fost cîștigată, spiritul s-a eliberat, iar ziua următoare poate rivni, în voie, propria ei ofrandă și împlinire, mîrgăritarul care se adaugă, în fiecare zi, colierului.

● Drama nu cere atîta acumulare de text ca romanul. Pentru un scriitor normal, echilibrat, care s-a exersat în amîndouă genurile — teatrul și romanul — elaborarea unei piese de teatru reclamă de zece ori mai puțin material decât opera epică și nu odată aduce autorului de zece ori mai multe avantaje decît cel mai fructuos roman.

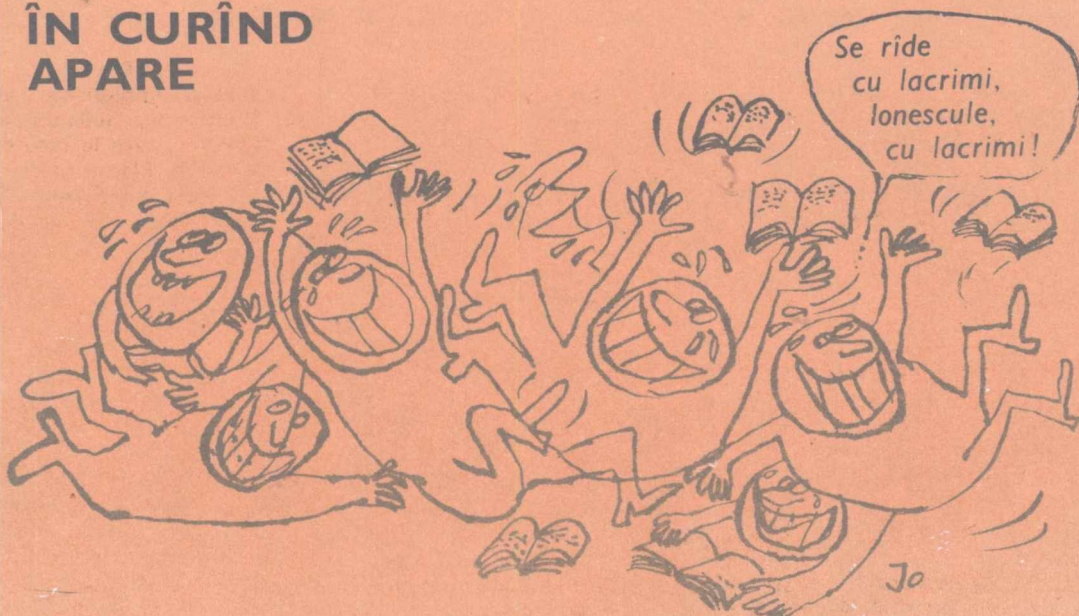
● Romanul cere o muncă încordată, ore multe pe zi și zile multe, luni întregi. În fiecare zi, îți părăsești eroii, pe care în dimineața următoare trebuie să-i regăsești, să-i recunoști, să-i însuflețești din nou.

● În roman, contactul cu eroii se rupe în fiecare noapte. Reluarea de contact e penibilă. A ieși din atmosferă, a reintra, de cîteva sute de ori, în atmosfera pe care ai realizat-o ieri, cu preocupările zilei de ieri, pe care trebuie să le armonizezi cu cele de azi, a regăsi febrilitatea din ajun, zona temperamentală în care te-ai transpus ieri, și, în același timp, luciditatea, calmul, obiectivitatea absolut necesară creațiunii epice, iată o gimnastică a spiritului de care nu sint capabili decît aleșii între aleși.

● Inflația devalorizează, desigur. Dar nu este vina individului izolat, a cărui valoare trebuie căutată în el însuși. Să ne ferim de falsele impresii.

● Numai cînd ai scris tu însuți romane îți dai seama de efortul colossal și prelungit pe care îl reclamă elaborarea unei asemenea opere, sclavia în care ești nevoit să trăiești cîteva luni, condamnat de tine însuși. Redus la biata lui coloană de comentarii, estetul de la gazetă nu-și poate da seama de importanța acestei întreprinderi, el care nu i-a cunoscut calvarul și onoarea.

ÎN CURÎND APARE

ALMANAHUL URZICA

Cu respect

TOVARĂȘILOR DIN CONDUCEREA ÎNTEPRINDERII DE CONSTRUCȚII ȘI MONTAJE A JUDEȚULUI IALOMIȚA

Onorați tovarăși,

O dată cu venirea iernii, a zăpezii, a crivățului, am sosit și noi, aducând un element pe specificul nostru: un «Cu respect». Iată așadar că în virtutea aprovizionărilor de iarnă, în afara ardeilor, a gogoșarilor și a verzei, v-a mai picat și acest produs, pe care, sperăm, să nu-l închiideți într-un borcan, ci să-l gustați imediat, după ce veți fixa în prealabil porția și kaloriile convenite fiecăruia.

Înainte de a vă ura poftă bună, am vrea să vă facem cunoscut conținutul acestui produs pe care vi-l oferim pe două coloane, pentru ca să știți membrii direcțiunii ce anume consumă...

E vorba despre șantierul deschis sub înalta dumneavoastră oblađuire încă din anul 1967 la Întreprinderea agricolă de stat Mircea Vodă Greu a fost până s-a deschis, fiindcă deschis a rămas și astăzi. Acesta e probabil profilul dumneavoastră: porniți cu un asemenea elan și cu atita voie bună, încât nu vă mai poate stăvili nimeni. A, să nu credeți cumva că ne referim la elanul cu care construiți. Nu. Ne referim la avântul cu care încasați sume de bani pentru lucrări inexistente.

Dar să nu ne pripim. S-o luăm metodic, fără grabă. Doar ne aflăm abia în anul 1967, dată cind a început lucrarea. Trebuia terminată pînă în 15 iulie 1968. Și n-a fost. Dacă era, nu se povestea. Sau se povestea dar nu în «Urzica».

Contractul prevedea construcția unui sediu al întreprinderii, al unei cantine, o baie și, lucrul cel mai important, atelierul mecanic, adică însăși inima producției.

După diverse tergiversări, șeful de lot, Papuc Constantin, a raportat

terminarea sediului, a cantinei și a băii. Atit. Construcția necesară producției, adică atelierul, a fost lăsată în părăsire. Ba să nu mințim. Pe ici, pe colo, apăreau sporadic, pe lingă temelii, trei lucrători. În acest ritm lucrarea ar fi fost terminată probabil prin 1980. Cu alte cuvinte, în 1980 Constantin Papuc s-ar fi adresat beneficiarului: «Tovarăși, azi aniversăm două evenimente importante: 1) terminarea atelierului mecanic și 2) debarcarea pe Marte a primilor oameni. Ambele operațiuni au fost executate în cele mai bune condițiuni».

Dar să lăsam deocamdată, iubiti și activi tovarăși, planeta Marte unde pînă una, alta, nu se știe dacă există ființe raționale, și să ne întoarcem pe pămînt, mai exact pe șantierul unde se presupune că există și unele ființe raționale. Cea mai rațională ființă ni se pare a fi același Constantin Papuc, pomenit mai sus.

Ca șef al lotului, domnia-sa a formulat următorul raționament: «Construcția atelierelor a fost abandonată. Asta nu înseamnă însă că întreprinderea care mă hrănește ca o mamă și-mi dă bani ca un tată, să nu încaseze părăluțe...».

Și astfel, Papucul nostru raporta executarea unor lucrări care nu existau decît în fantezia lui. Pe baza acestor rapoarte roz-bombon, Întreprinderea de construcții și montaje încasa frumușele dar necuvenite sume de bani. Interesant este faptul, iubiti și vigilenți tovarăși din conducerea întreprinderii, că nici unul dintre dumneavoastră n-a catadicsit să părăsească fotoliile ce cu onoare le încălziti, spre a constata la fata locului adevărata situație. Care în nici un caz nu se prezenta roz-bombon ci negru... pardon. De altfel și beneficiarul a dovedit aceeași preocupare plătind cu inimă largă lucrări executate doar în imaginație. Ori, cine știe poate că dumnealor, cei din conducerea I.A.S.-ului, au pus la punct o invenție, cu ajutorul căreia, prin simpla apăsare a unui buton, rapoartele se transformă instantaneu în ateliere mecanice, o direcțiune birocratică în una activă, iar niște părăluțe aruncate pe fereastră se înapoiază acasă, pe usă. În acest caz, poate, ar fi fost preferabil ca în birourile dumneavoastră, în locul directorilor, să funcționeze butoane, fiindcă revin mai ieftin, fiindcă nu au nevoie de telefon și secretară și fiindcă...

Fiindcă, simpaticul și descurcările Papuc, dîndu-și seama cu ce fel de oameni lucrează, a mers mai departe. Mult mai departe. În ziua cind banca a refuzat să mai plătească și alte sume preținse, pentru executarea unor lucrări fantomă, cum credeți că a procedat dumnealui?... Ascultați: a amenințat I.A.S.-ul că va abandona lucrările! Vă interesează care lucrări?... Acelea care fuseseră demult abandonate.

Și de teamă, probabil, ca lucrările să nu fie părăsire pînă la sfîrșitul veacului în curs, dirigintele șantierului, reprezentant al beneficiarului adică simpaticul Constantin Giurcă, semna ziua tot ceea ce Papuc visa noaptea. Adică ateliere terminate și sume incasate.

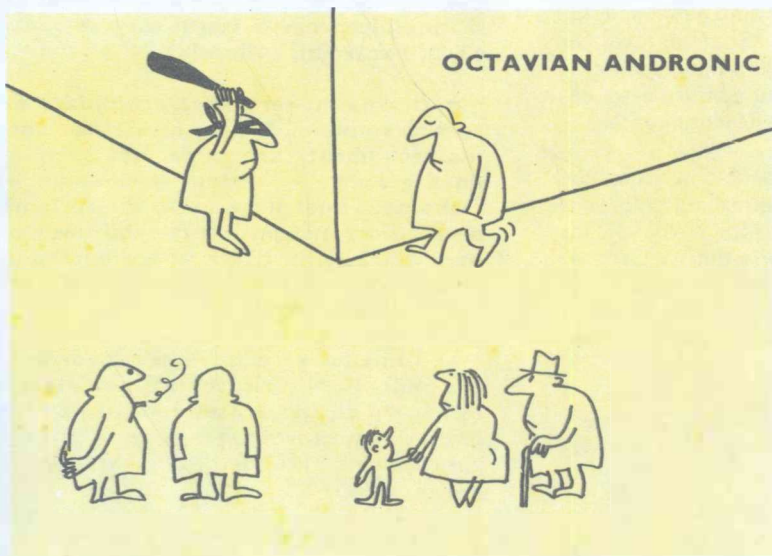
E drept că nu numai Papuc visa. Visau și cei sub Papuc și cei peste Papuc.

Visau firește. Căci, de n-ar fi visat, ar fi fost treji...

Iertați-ne, distinși și somnoroși tovarăși! Iertați-ne deoarece noi trebuie să vă trezim. Tocmai noi, care nu avem nici o legătură cu atelierele mecanice.

Ca și dumneavoastră dealtfel...

Cu deosebit respect, a dumneavoastră pînă la terminarea lucrărilor și incasărilor.
«URZICA»

OCTAVIAN ANDRONIC

Plăcintă

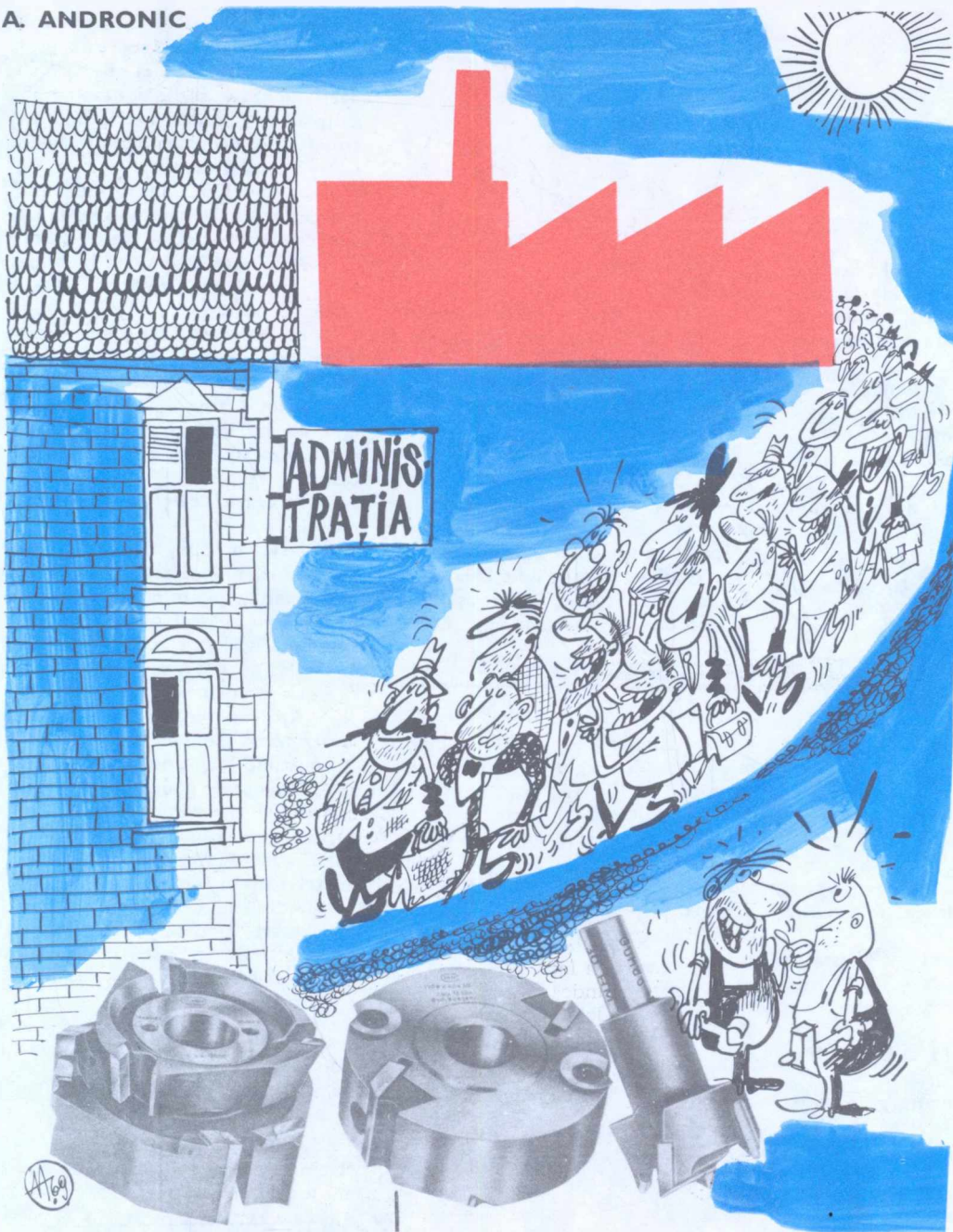

— Bună-i plăcinta asta! — Bună!
— Și se vinde? — Sute de tăvi pe lună!
— Ce vorbești?... Bravo!... Îmi pare bine!
Și plăcintarului... cît îi vine?
Vreau să spun... cît îi iese,
Din atitea succese
Cu carne, cu brînză, sau cu ce-or fi ele?
— Știi și tu?... Probabil sume frumușele!...
— Uite ce e!
Mi-a venit o idee:
Am un nepot,
E-adevărat, nuțel cam idiot,
Dar altminteri băiat cuminte;
Zic să-l punem pe el acolo, la plăcinte!...

Dar vorba cîntecului din bătrîni,
După ma, două, trei, patru, cinci, șase,
șapte săptămîni:
— Ce facem?... Avem mari probleme,
De o bucată de vreme,

Cu plăcîntăria! — Mă surprinde!
Cum adică? — Plăcinta nu se mai vinde!
Ce s-o fi-ntîmplat?
S-o fi demodat?
Cert e că vînzarea ei e-n scădere!
Ce mai?... Nu se mai cere,
Nici rece, nici fierbinte!
— S-or fi săturat oamenii de plăcinte!...
— Fără discuție!
Să găsim totuși o soluție!
— Zic să renunțăm la plăcîntărie
Și să facem în loc o tutungerie;
Că țigările, se pare,
Au mai mare căutare!
— Asta așa e, știu!
Și pe cine-l mimăm tutungiu?
— N-aș vrea să se creadă că insist,
Dar zic:
Pe nepotu-miu, că-i specialist!
Fîmează de mic...

AUREL FELEA

— Care este cel mai mare aparat din fabrica voastră?
— Aparatul administrativ!!!

TUDOR MUȘATESCU

FIECARE CU PĂREREA LUI

DIN «PANSEURILE» UNUI STRUȚ

● Când te doare capul, ia nisip, nu antinevralgic.

● Când e la ananghie, struțul «cu doxă la cap», judecă cu picioarele.

● Adevăratul struț, se umflă în pene numai pe pălăriile de damă.

● La picioare bune, capul e ornament.

● Niciodată nu ești mai stăpîn pe tine, decît cînd îți pierzi capul.

● Una e să fugi, și alta să alergi.

● Când ai capul camuflat, le treci pe toate cu vederea.

● Dintre toți oamenii de pe pămînt, cel mai bine m-am înțeles cu proștii, că sînt cei mai inteligenți.

● O furnică s-a urcat pe-un ou de struț:

— Ce faci, dumneata, acolo? a întrebat-o struțul.

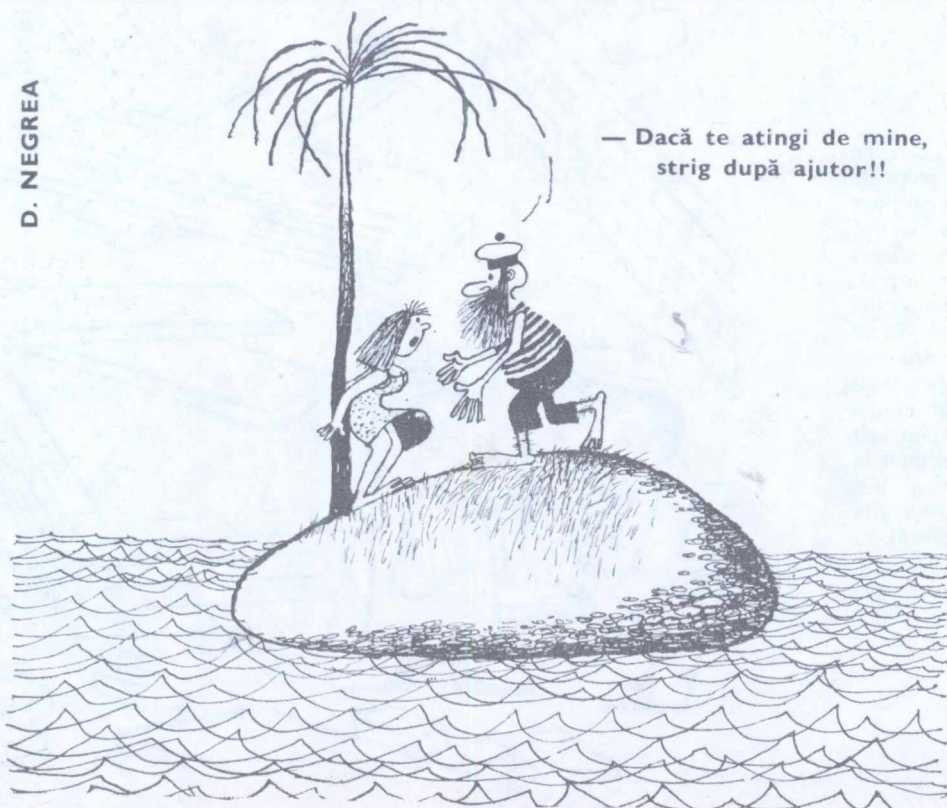
— Cum ce fac? Nu vezi? Îmi clocesc oul!

● Prima dată cînd am fost înhămat la o trăsură de circ, nu mi-a venit să plîng. Mi-a venit să nechez de necaz.

● Păcat că n-am fost patrupe. Aș fi alergat de două ori mai repede.

● Cînd ajungi evantai pe mîna femeilor, toate se dau în vînt după tine.

D. NEGREA

ANTON AVRAM

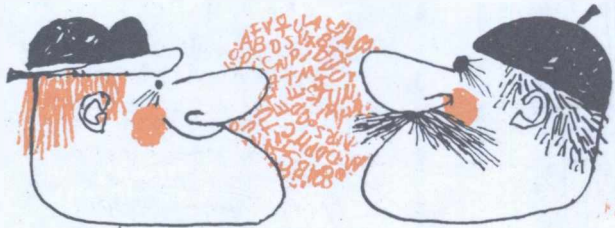

Taciale

ÎNTILNIRE GREȘITĂ

L-am văzut de departe și m-am apropiat rapid, îndemnat de bucuria revederii, după zece ani, a unui fost coleg de școală. Era rotund, cu părul năvălit pe frunte și miinile moi. Îl ducea de braț nevasta, uscățivă, cu fața untdelemnii și o rochie mai lungă în spate.

— Ce pereche fericită! — le-am strigat, încă înainte de a-i ajunge.

— Chiar — mormăi amicul — tocmai venim de la a treia înfățișare. Divorțăm.

N-o nimerisem.

— Dar știi că te-ai rotunjit frumos? — îi admirai din priviri burtica.

— Fiindcă am ascită. De-aia.

M-am incurcat.

— Și... cu serviciul? Mulțumit?

— Foarte mulțumit! M-au dat în judecată!

— Nemaipomenit! De ce?

Mă miram sincer.

— Am luat pai'șpe mii din casă și n-am avut când să-i pun la loc. Asta-i.

— N-ai avut cum! — șuieră consoarta.

Înțelesei că materialul de conversație e pe isprăvite, așa că începui să mă retrag pieziș. Femeia mă scruta fix, apos, cu un ochi de pește mort.

— Atunci... — îngăimai — hai noroc și... sper să ne mai vedem...

— Când să ne mai vedem? Că eu am de stat trei ani la gros. Atâta mi-au dat.

Eram năucit. Nici nu știu cum mi-a venit:

— Îți urez ședere ușoară.

De-abia acum vechiul coleg se învioră puțin, circuitînd și brațul uscat care-l ținea:

— Dracu' să te ia, totdeauna ți-ai bășcălit colegii. Pleacă de-aici, nu dau mina cu tine...

— Vin la vorbitor! — îmi stătea pe limbă să mai adaug, dar tăcui, căci îmi și întorseseră spatele.

DIALOG MOLDAV

Discuție, într-un amurg, la o răscruce de târg, în dulcea și sfînta Moldovă, loc cum nu se mai află altul pe pămînt.

— Auzi? Care-i strada di-i zice a Cocostîrcului?

— A Cocostîrcului?

— Aha.

— Da' ci treabă ai 'neata pi-acolo?

— Cic' ar hi unu' cari face curăle.

— Ci fel di curăle?

— Păi nu, că eu nu pentru curăli îl caut. Am un cumnat care-o nfiat o copchilă, și aista cu curălilii...

— Da, di undi iești?

— Din Adjud.

— Nu te cunoști cumva cu unu' a lui Ifrm? Era dulgher el, da' s-o prăpădit la spital, la Bacău.

— Acu' eu di fapt nu-s chiar din Adjud. Locu' meu îi Mogăăștiu, da' armata am făcut-o la șăpti cavalerie, la Roman.

— Ci cotigent iești?

— '32.

— Apăi ti ții încă verde. Iaca eu is '29, da' m-am trecut... Ehei, cînd m-am dus di răcruit la Roșiorii cu schimbu', la Bîrlad, eram falnic...

— Ai avut calu' neatale?

— Păi dară... «Trăsnet». Era roib, da' la chicioare alb, ș-avea ș-o ste albă în chept... Eu am fost în iscadron cu unu' Gheorghe a lui Pancu dacă-l știi, tot di pin părțile noastre și el...

— Gheorghe?

— Da, Gheorghe; avea un băiet

cam chelbos di l-o tot dus pi la doctori da' n-o fost ci să-i facă ș-o dat Dumnezeu di l-o-nsurat cu una a lui Grosu, care ține o dughiană cu fel di fel diaiestea, cum le zice...

— ...mărunțșuri...

— ...nu bre, ață, mosorele... ei... mercerie, na, și-i răspunsabilă. Da' acu' cic-o scos-o, că i-o găsit o lipsă...

— Apăi dacă bagi ursu' la miere, el ci treabă are, decît să deie o leacă cu botul.

— Ei, fetișoara asta a fost e cam soi prost di-acasă, di la tat'su, că ziua bună... știi vorba...

— Cum îi turcu' și chistolu, așchia nu sari diparti di copac, și pi urmă, din coadă di cîni sîti di mătasă n-ai cum faci.

— Și vrazică te-ci la cela cu curălilii...

— M-aș fi dus, da' acu' dacă s-o-nserat, ni-i că scăp cursa și nu ni-i di alta, da' mîni îi sădîntă cu brigadierii ci acuș ieșim la orz. Neata ci faci? Mai stai, ori ti duci?

— Dă, știi și eu? Ci cursă iei?

— Di Roman.

— Apăi eu tot ceia di Roman o iau. Pină la Șoldănești.

— Atunci hai ș-om merge. Și să știi că-mi pare ghini: dacă purcezi la drum cu-n om cu cari te cunoști, parcă ți-i mai la îndemînă. Nu-i vorbă, ci tăt între moldoveni de-ai noștri sîntem, da' orșicît...

— Adivărat. Ci și eu într-o vară, mai anțărt, cînd am pornit-o după niște borhot la Sascut...

— Și s-au topit încet, în fumul albastru al inserării.

BAUXITA

La Azuga există o foarte cunoscută fabrică de bere, care ne răcorește în lunile fierbinți ale verii. La Azuga există și o secție de șamotă, mai puțin cunoscută decît fabrica de bere, dar care are mari șanse să-și făurească un renume, datorită faptelor de mai jos.

Această secție de șamotă aparține Fabricii de produse refractare «Vulturul» din Comarnic. Pînă aici, nimic grav. Dimpotrivă.

La începutul acestui an care e pe sfîrșite, în magazia secției de șamotă dormea tihnită o cantitate de 68 000 kg bauxită. Să nu ne întrebăm ce este bauxita, fiindcă nu are importanță pentru evenimentele ce se vor desfășura ulterior. Dregătorii secției și-au spus la un moment dat: «Avem prea puțină bauxită». Și în cel mai scurt timp n-au mai avut prea puțină, au avut prea multă, intrucît au mai comandat 353 de mii kilograme. După ce și-au adunat în stoc cele 421 de mii kilograme bauxită, aceiași dregători au dus arătătorul la cap și au exclamat: «Dar ce-o să facem cu bauxita asta? Că doar în planul nostru di producție nu este prevăzută folosirea acestei materii prime?!...».

Dar asemenea exemplare vii și trecute în schemă, sînt prevăzute în planul di producție?

Cum se vede, la secția de șamotă, bauxita și birocrația se găsesc în stoc supranormativ.

Cine are nevoie, să se adreseze aici, cu încredere.

TERMENE CONTRACTUALE

— Am venit să dau drumul la calorifer...

TRANSPLANTĂRI

Cînd inima noastră va bate prea rar
sau prea des,
o vom scoate din coș —
din coșul pieptului, bineînțeles —
și vom pune în loc altă inimă.

Cînd celelalte organe
vor atinge limita minimă,
vom face la fel
cu ficatului (mîncați de coniac și neveste)
cu plămîinii, rinichii... căci toate aceste
măruntăie elastice
pot fi înlocuite cu materii plastice.

Creierul îl vom extrage frumos
și pentru a nu raționa anacronic,
vom pune în cutia de os
ceva electronic.

Oamenii nu vor mai muri decît de necaz
și după caz,
de rușine,
(asta mai rar, credeți-mă pe mine)
sau de rîs,
la lectura poeziei așa-zise onirice,
singura ce va genera inspirații satirice.

DINCOLO DE LOGICĂ

— Bunicul meu, spunea un șoricel,
A fost, cred eu, un filozof model
Cum nu prea sînt în lume exemplare:
O dată am fugit în desperare
La el... Bunicul, calm, s-a informat
De ce sînt chiar alît de speriat.
— Fug de un cîine care e afară
Bătrînul mustăci doar dintr-o nară:
— Nepoate, ești un mare guguman:
Un cîine nu ne poate fi dușman.
El dușmănește numai pe pisică,
Ne este deci amic, de ce ți-e frică?
N-ai pic de logică și de cultură,
N-ai consultat de loc literatură

C. OTTESCU
De specialitate șoricească...
Și vrînd în mod concret să-mi dovedească
Pe loc înțelepciunea lui deplină,
leși din vizuină
La lumină,
Ca să se-nchine cu o salutare
Amicului din speța lătrătoare...
.....
Ca tata mare,
șoarece,
mai rar!
.....
Așa muri mîncat de-un șorecar!

ANOTIMPURI

O grădină cu nisip: lopățele, greble, forme
pentru cozonaci de-argilă... Două fete-n uniforme,
grădiniță — grupa mică — stau de-o parte; cea brunetă
spune la urechea blondei: «Are Gigi-o trotinetă!...».

Două doamne-n minifuste s-au pornit la o șuetă
(la coafor așteaptă rîndul) — și privind spre verighetă
a oftat cu jale una — iar a doua — alt oftat —
i-a făcut o confidență: «Are Jimmi un Fiat!...».

Greu își tirîte genunchii: inimă, reumatism;
ba cu pudra, ba cu rujul corectează — mimetism —
o expresie a feții, o grimasă — și din nou
zice «dînsa» către «alta»: «Are Tache un cavou!...».

FLORICA BAȚU

APROAPE O ROMANȚĂ...

S-au cunoscut în prima zi
Cînd «Gaudeamus» intonară,
S-au auzit în orice seară
Și s-au privit în nopți tîrzii...
Urmau la alte facultăți.
Dar pașii lor erau alături
Peste petale și omături,
Pe străzile vechii cetăți...

Ei an de an s-au revăzut
Cînd se-ntorceau după vacanță,
Precum se spune-ntr-o romanță:
Parcă atunci s-au cunoscut
Sub pomul nopții încărcat
Ca un cais în primăvară.

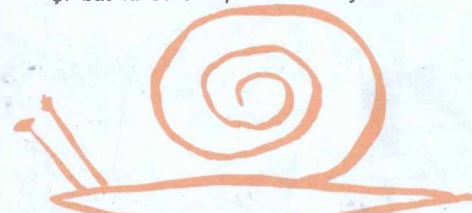
CIOCĂNITOAREA

Colegul, licuriciul-lampagiu
Aprinde becuri mici în nopți superbe
Cînd stelele din plin aruncă jerbe
Bogate în decorul auriu;

Cocoșul — ce tenor! — declamă verbe
Sonore și-i ceasornic, pe cît știu;
Iar greierul — romantic și hazliu —
Ne cîntă vara-n aerul ce fierbe;

Cumătrul meu ariciul e croitor,
Purtînd oriunde perna lui cu ace;
Iar castorul e-un mare constructor.

Căci munca doar trîndavilor displace —
Pe cînd, modest din fire, eu-s tîmplar
Și bat la cuie-n putredul stejar!

MELCUL

Savanții spun că sînt gasteropodă...
Mi-e trupul ca felia de trapisto
Și port cornițe fine de Mefisto
(Deși-s holtei și viața mi-e comodă)

Ascunsei ploii, i-am spus eu: —
«Alchimisto,
«Revarsă stropii tăi în ritm de odă
«Să pot s-apar sub cerul gri de sodă,
«Avînd curaj la fel ca Monte-Cristo!»...»

Dar cînd e timpul vădov de-orice ploaie,
Eu stau retras în singura-mi odaie
Ce-o port pe umeri ca pe-o etajeră;

Și, dacă-ncearcă uneori ariciul
Să-mi bată-n ușă, vocea mea ca briciul
Înalță-n fața lui o barieră:

— «Pe nimeni nu primesc în garsonieră!»

STEFAN TITA

Au rătăcit iară și iară
Și au visat și au sperat...

Dar toate, vezi, au un sfîrșit.
E neagră clișa despărțirii.
Atinși de aripa iubirii
Pe alte drumuri au pornit...
Și cînd nici unul nu gîndea
Să mai viseze împreună
S-au regăsit într-o comună:
El, agronom și medic, ea...

P.S: Și-aicea tot ce-am înșirat,
De ce n-ar fi adevărat?

În București, dintre cele treisprezece ghișee ale Oficiului pentru construirea de locuințe, proprietate personală, doar trei au firmă indicatoare.

Vinzătoarele librăriei «G. Coșbuc», raionul «re-chizite», sînt suprasolicitate. În schimb cele trei vinzătoare de la «jucării» au mult mai puțin de lucru.

URZICA

NELI, DĂ-NE UN CAȘET, CĂ JUCĂM «FAZAN»

O singură casierită vindea abonamente la autogara «Centrală» în zilele de vîrf. Cealaltă întîrzia, iar a treia lipsea, avînd piciorul accidentat.

VĂ IMAGINATI CE DURERE CÎND I-AU PUS ÎN GHIPS!

La unitatea «Nufărul» (Splaiul Unirii), cetățenii sînt nevoiți să aștepte circa o oră spre a-și lăsa la curățat obiectele vestimentare.

Centrul de deservire cu gaz și petrosin de pe Calea Șerban Vodă fiind desființat, cetățenii așteaptă în fiecare marți și joi mașina ce transportă gaz.

EU, ÎN LOCUL VOSTRU N-AȘ MAI ARDE GAZU' ...

La depozitul de combustibil nr. 68 două dintre mașinile de tăiat zăceau stricate.

Vinzătorii unităților ILF din Piața Unirii nu deschid la orele fixate în program.

-DA' CINE-OI FI MATALE, DE
VIE' ACUM ȘI TE BAGI ÎN FAȚĂ?
- VÎNZĂTORUL.

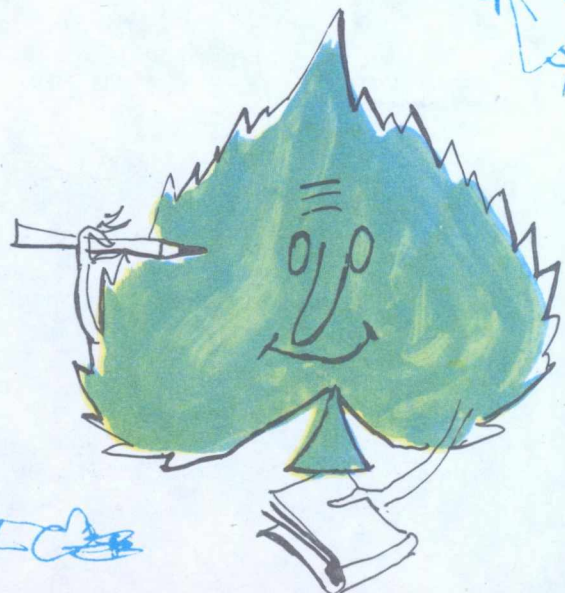
DE TEREN

Desene de V.
CRĂIȚĂ-MÎNDRĂ

Tramvaiul 27, foarte solicitat (deservește bulev. Șulea) se lasă mult așteptat de către călători.

Ghișeele din Gara de Nord pentru trenurile accelerate cu locuri rezervate sînt supraaglomerate, în timp ce alte ghișee sînt pustii.

ANTOLOGIE SAU CULEGERE

MIRCEA PAVELESCU

Între o antologie literară și-o simplă culegere de texte literare este o diferență de intenționalitate. Antologia trebuie în prealabil să justifice criteriile de selecționare, fie că vrea să prezinte cronologic evoluția unui anumit gen (cum a făcut de pildă N. Crevedia, când a alcătuit în 1933 Antologia epigramei, în care a prezentat evoluția epigramei românești de la Antioh Cantemir pînă la epoca modernă), fie colecționînd o sumă de piese în cadrul unei tematici propuse (Antologia toamnei, Antologia dragostei etc.), fie încercînd să sublinieze diferențierile de procedeu poetic în cadrul unui curent (recenta «antologie suprarealistă» întocmită de Sașa Pană), sau în cadrul unei perioade date (N. Manolescu).

În orice caz, antologia lipsită de o expunere de motive n-are absolut nici o semnificație.

A aduna producții literare socotite drept cele mai bune de către un literator oarecare reprezintă cel mult o mărturisire de gust personal, admițînd că autorul unei astfel de colecții prezumțioase s-a lăsat antrenat și de alte considerente mai puțin legate de reușita literară.

A existat pe vremuri și o «Antologie a imaginii», migălită de poetul foarte tînăr pe atunci, Teodor Scarlat, care acum 35 de ani

credea că imaginea în literatură constituie un scop în sine și nu un mijloc de sugerare. Rupte din contextul lor, imaginile adunate de Teodor Scarlat păreau niște definiții rebusistice, cărora li se admira uneori ingeniozitatea, dar în nici un caz funcțiunea poetică. Antologia despre care vorbim nu putea fi o antologie, pentru că nu demonstra nimic.

Ea se mulțumea doar să colecționeze.

Dacă un original s-ar strădui să alcătuiască, de pildă, o «antologie a sonetiștilor vegetarieni», cartea n-ar depăși interesul rubricilor «Știați că...» din magazinele ilustrate moderne, fără ca, bineînțeles, să aibă caracter de antologie.

De curînd a apărut în Editura pentru literatură universală «Antologia Enigma» în două volume. Este vorba de colecționarea citorva texte produse de o serie de scriitori cu circulație internațională, pe linia genului așa-numit «polițist».

Se știe că această literatură este preocupată în primul rînd de arhitectura construirii misterului, la rezolvarea căruia cititorii participă cu aceeași asiduitate ca și detectivul respectiv. Logica strînsă a deducțiilor, perspicacitatea polițistului, ca și înțelegerea psihologiei diferiților suspecți, alcătuiesc un joc de inteligență savuros și atrăgător.

Genul a evoluat paralel cu dezvoltarea științifică a metodelor de investigație criminalistică. De la Sherlock Holmes la Hercule Poirot au trecut aproximativ o sută de ani de știință în mers ascensiv.

Mobilele crimelor nu prea s-au schimbat, ci numai grija criminalilor de a-și perfecționa organizarea fărâdelegilor respective pentru a rămîne în impunitate.

Lupta dintre autoritate și crima «științifică» a devenit pasionantă și în realitate, ca vechea luptă dintre cuirasă și proiectil.

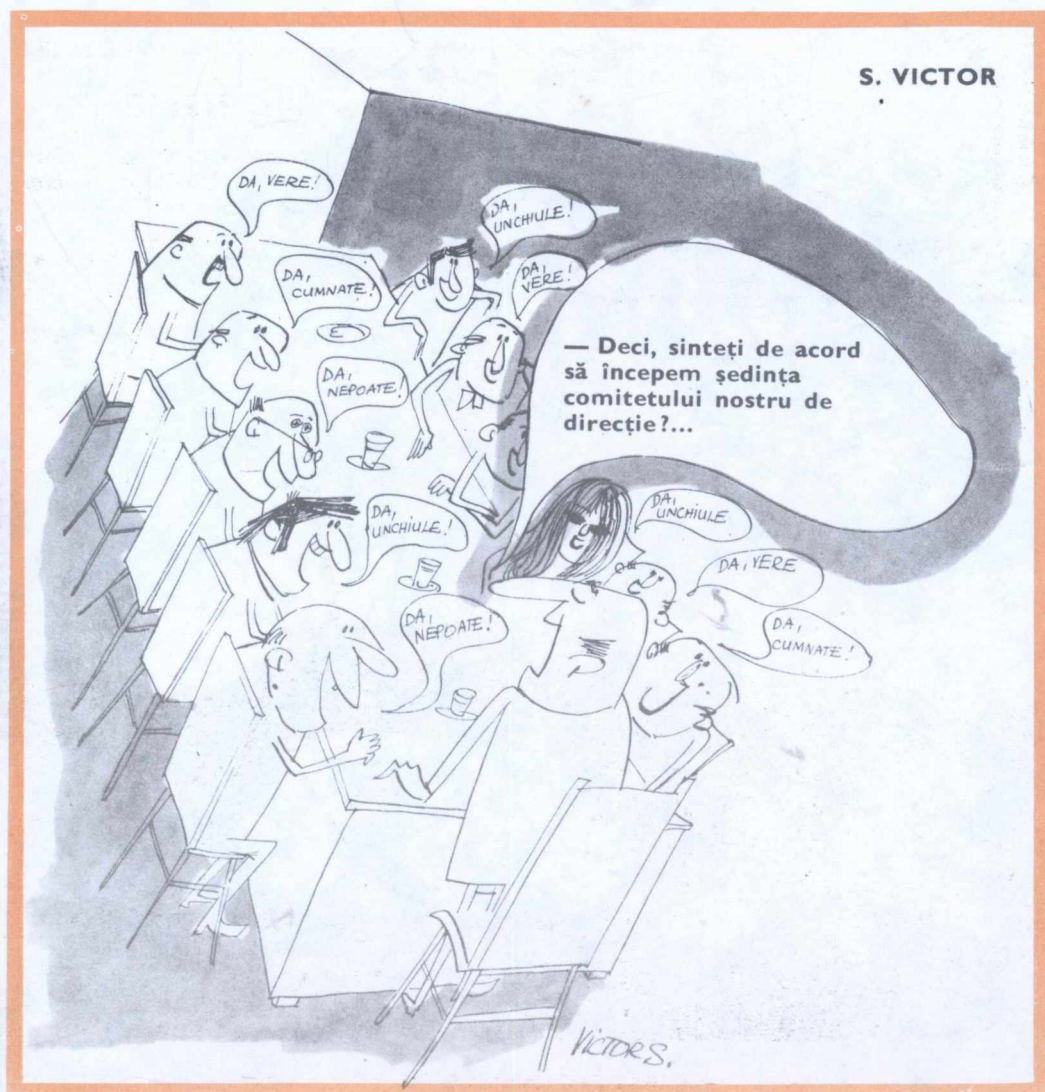
Ar fi fost desigur interesantă o antologie de literatură polițistă care să evidențieze acest aspect evolutiv.

Dar «Antologia Enigma» nu are o astfel de preocupare. Ea nu privește problema evolutiv, adică cronologic. Din acest motiv ea nu menționează nici chiar pe părintele genului care pare a fi fost Edgar Poe, nici pe Edgar Wallace, nici pe Maurice Leblanc, creatorul lui Arsène Lupin, gentlemanul-spărgător, scriitor de inteligență și panaș. Lipsesc din antologie Chesterton, Simenon, acel prodigios autor a peste 500 de volume de resort criminalistic și pe deasupra și creatorul detectivului Maigret, ca să nu mai vorbim de Gaston Leroux, Decourcelles, Chartris (părintele «Sfintului») și mulți alții.

În schimb l-am găsit cu două scheciuri absurde pe binecunoscutul umorist francez Cami, care n-are absolut nici o legătură cu literatura de enigmă criminalistică, pe Apollinaire cu o schiță fantastică de mimetism fizic uman și pe Leon Bloy, care, nepropunînd nici o enigmă, nu poate aduce în scenă nici un decryptor.

Nu știm cine sînt autorii acestor selecțiuni cu pretenții de antologie. Editura ne informează însă că traducerile antologate s-au efectuat de către colectivul redacțional de literatură germanică. Din păcate, însă, lipsesc din antologie scriitorii francezi, autori de adevărate texte criminaliste.

Încheiem cu o întrebare: ce considerente au stat la temelia acestei antologii alcătuită astfel cum a fost alcătuită? Asta ca să ni se dezvăluie cu o clipă mai devreme enigma sau misterul în care ne-a confundat.

REÎNNOIȚI-VĂ
ABONAMENTELE
LA REVISTA

URZICA

PE ANUL

1970

ABONAMENTELE SE PRIMESC
LA OFICIILE POSTALE ȘI
DIFUZORII DIN ÎNTEPRINDERI

Întrebarea

SEMNI CĂ IARNA... A VENIT

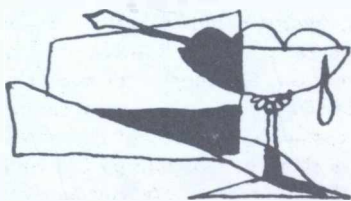
de SIN ARION

Forfotă în magazine,
Și sandale-s de găsit.
Suc la gheață?... chioșcuri pline.
Semn că iarna...

A venit!

De o lună-n bloc la noi
Apa caldă s-a oprit.
Ne mai «vizitează»... joi,
Semn că iarna...

A venit!

În vitrine sînt expuse
Pălării din pai... scrobite.
«Proaspete», recent aduse,
Semn că iarna...

A venit!

Mini-jupul nu se lasă
E la minus infinit.
Mi-a spus o... croitoreasă.
Semn că iarna...

A venit!

Astăzi... un bazin «model»
A fost «practic» isprăvit,
Să se scalde ținții-n el,
Semn că iarna...

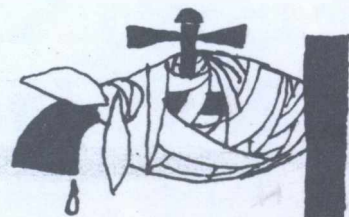
A venit!

La un restaurant... a seară
S-a deschis... (și s-a servit).
Încă-un bar de zi afară.
Semn că iarna...

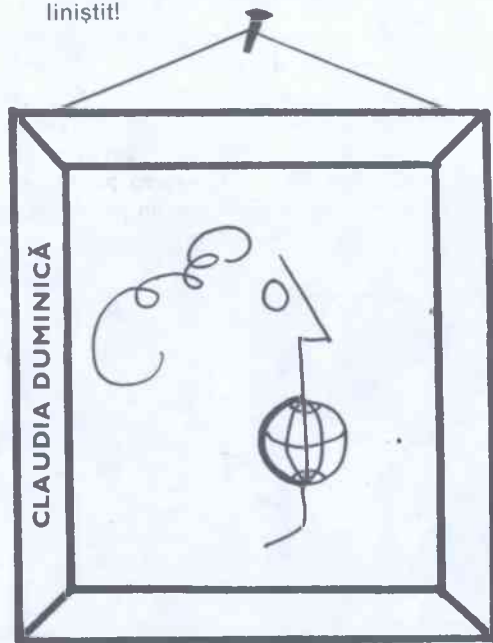
A venit!

Eu beau ținică naturală
Pentru leac și... în sfîrșit,
Mă ferește de... răceală,
Fiindcă iarna...

A venit!

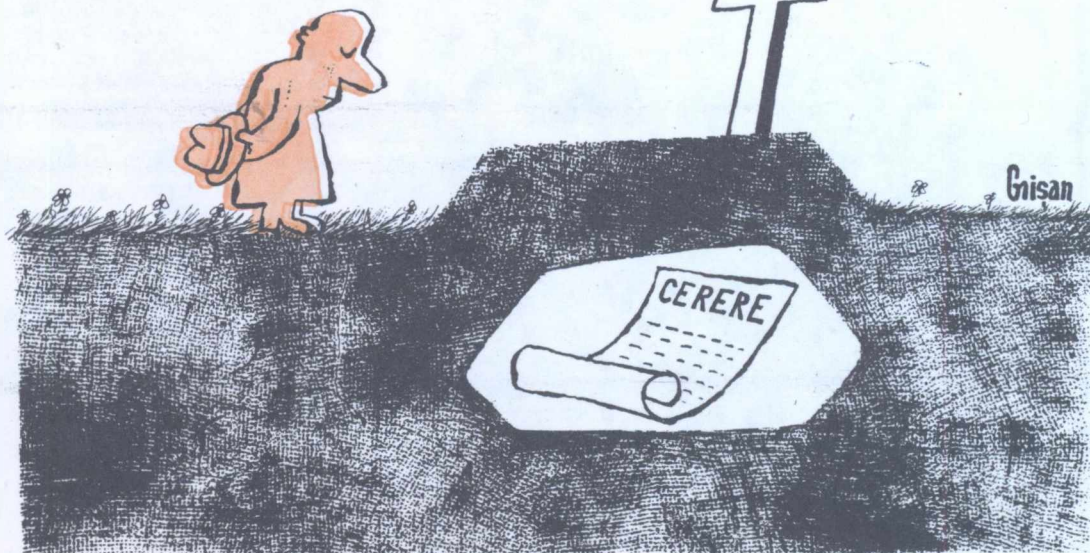

- A: — ...Deci așa avea de pus o întrebare.
B: — Daaa?
A: — Mulțumesc. Ești foarte amabil.
B: — De ce spui că sînt amabil? N-ai pus încă nici o întrebare.
A: — E-adevărat că n-am întrebat nimic. Totuși mi-ai răspuns.
B: — Cum puteam să-ți răspund, dacă nici n-ai...
A: — Cu toate acestea ai spus cuvîntul «da».
B: — Da.
A: — Începi să te repeți. De altfel nu vreau să știu decît dacă răspunsul este «da» sau «nu».
B: — Dar pentru ce ții neapărat să întreb? A: — Cum, pentru ce? Pentru ce pun oame-nii întrebări? Ca să afle, ca să se formeze. De multe ori depind o sumă de lucruri de asemenea întrebări. În orice caz îți mulțumesc. Acum știu totul.
B: — Ciudat, eu nu știu nimic.
A: — Vezi, dacă nu întreb!
B: — Dar...
A: — Ai spus foarte bine «dar...». Asta înseamnă că nu știi nimic, și cînd nu știi nimic trebuie să întreb. Hai, întreabă-mă liniștit!

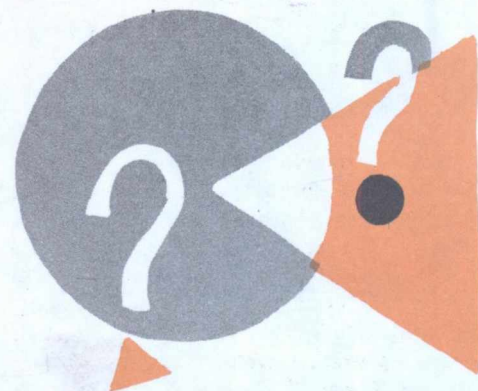

Gura lumii doar pămîntul o astupă

V. CRÎȘAN

FĂRĂ CUVINTE

- B: — Bine. Am să te întreb. La ce întrebare ai fi vrut să primești răspuns?
A: — De ce spui «ai fi vrut»? Doar am primit răspunsul. N-ai spus «da»?
B: — Bine. Și...?
A: — Sper că ai răspuns corect. De fapt citeodată ai putea să te înșeli, mai ales că pretinzi că nu știi nimic.
B: — E bine că ți-am răspuns.
A: — Nu știu dacă e chiar atît de bine că mi-ai răspuns, pentru că este foarte posibil să fi răspuns greșit. În orice caz îți mulțumesc că ai fost atent cu mine. (Vrea să plece).
B: — Stai puțin (il oprește). Zici că am fost atent? Dar la ce întrebare ți-am răspuns atît de atent?
A: — Am uitat. Nu mai știu.
B: — Ai uitat? Asta-i culmea.
A: — De ce spui că e culmea? Te pomenești că ai uitat și tu!
B: — Nu, dar nu mi-ai pus nici o întrebare.
A: — Atunci ar fi trebuit să-mi fi pus una (vrea să plece, se reîntoarce și șoptește). De altfel mă dezamăgești, spui lucruri pe care nici nu le cunoști. Vorbești fără să te gîndești. Ești total dezorientat. Nu mi-aș fi închipuit așa ceva despre tine (pleacă).

AFORISME

● «Am să-mi pierd reputația», a spus poetul și a refuzat să mai scrie în continuare. Astfel și-a păstrat reputația.

● A durat mult timp pînă ce oamenii au învățat să ridă. Unii n-au reușit nici pînă azi.

Traducere de DIETER HIRSCH

V. D. POPA

GHI-ŞEUL

Un geam dreptunghiular, nu mare,
De calitate obișnuită,
La care aștepti cu nerăbdare
Ca-n-drăgostitul pe iubită.

Nu l-au cîntat în madrigale
Poeții cu și fără coamă,
Ci, mai curînd, pe albe coale
E temă pentru epigramă.

Își duc existența doar pe
Sălițe, printre uși grămadă,
Pitit asemeni unui șarpe
Și-avînd, tot ca acesta, coadă.

Din zori atrage cetățenii
Ce vin cu maldăre de file
(Dovezi și acte de decenii)
Și hrană rece pe trei zile.

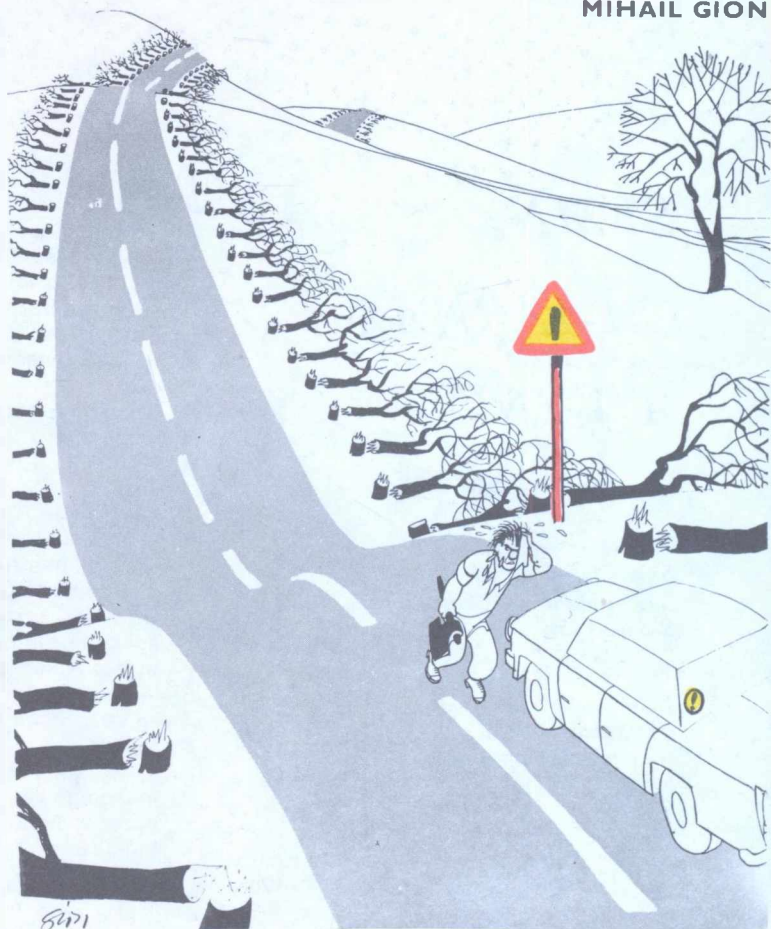
Cei care simt reumatismul
În forme grave, obsedante,
Își manifestă pesimismul
Purtînd și scaune pliante.

Întotdeauna, cei din față
Privesc spre coadă cu trufie,
Zimbînd fugar pe sub mustața
Ca mirii din fotografic.

Pe cerere — o simplă filă
Compusă poate-n grabă mare —
Mai toți doresc o apostilă,
Dar capătă o aminare.

Cînd geamul, ca pe-o ghilotină
Îl lasă înte angloaiatul,
Solicitanții-n cor suspină
De parcă i-ar dura ficatul.

Așa se-ntimplă prin urmare,
Cînd la ghișeu stai, din păcate,
În ramele dreptunghiulare,
Slujbași cu capete pătrate

PRECAUȚIE...

ZOO-NEGLIJENȚĂ

La CAP «Lumea Nouă» din Curtici, județul Arad, trei membre cooperatoroare de la sectorul zootehnic, în colaborare cu brigadierii lor Sena Rusu, s-au evidențiat în mod deosebit în muncă. Prin binevoitoarea neglijență a harnicelor zootehniste, sute de pui au ars într-o boxă, transformîndu-se în scrum.

Separat, succesul brigadierii Sena a fost și mai strălucit. Aceasta a vîndut pe piața liberă 1000 de găini și 1300 pui, sub prețul oficial.

«Urzica» a adus la cunoștința forului în drept performanțele celor patru zootehniste. Neîntîrziat U.J.C.A.P.-ul Arad a răspuns redacției, precizînd că a omologat rezultatele celor patru «fruntașe», cu care ocazie acestea au fost aspru... «lăudate». În plus zootehniștilor li s-a acordat și un «premiu» de... imputație de mai multe mii de lei.

Premiu care să le fie de învățătură, pentru găinile din bățatură.

CHESTIUNI FORESTIERE

Într-o scrisoare primită la redacție se arată că la parchetul Bolovăniș, al Întreprinderii forestiere Tarcău, există lipsuri berechet; unitatea este prost gospodărită, parchetul nu este înzestrat cu truse sanitare, mijloacele cultural-educative există, dar nu se văd etc.

Asemenea stări de lucruri nelalocul lor au fost sesizate de către redacția noastră conducerii Întreprinderii forestiere din Tarcău. Aceasta a confirmat neregulile existente în răspunsul trimis «Urzicii», menționînd că șeful parchetului, Ciucanu Ion, a fost schimbat, iar pentru remedierea celorlalte lipsuri s-au luat măsurile convenite.

Măsuri de esență tare, fiindcă de rășinoase geme pădurea.

CONTABIL FACTURAT

Remarcabile și de neuitat sînt faptele inimosului contabil șef-Perianu C. de la cooperativa de consum din Motoșeni-Bacău.

Fie că era vorba de însușirea ilegală a unor bunuri, sau a unor sume de bani, șeful contabil era primul. Trebuiau falsificate unele acte — și-au fost destule — Perianu spunea prezent. În organizarea unor chefuri contabilul-șef se evidențiază cu prisosință, mai ales cînd trebuiau «valorificați» banii obținuți din autoproemie.

În legătură cu escrocheriile urzite și aplicate de șeful contabil, «Urzica» s-a adresat Uniunii județene a cooperativelor de consum. În răspunsul său Uniunea glăsuiește că, într-adevăr, Perianu s-a dovedit un element abuziv și incoret, fapt pentru care a fost îndepărtat din serviciu. Totodată, ne informează aceeași Uniune, s-a hotărît ca unității «patronată» de Perianu să i se facă o verificare de fond pentru stabilirea pagubelor.

Cîtă vreme a fost Perianu șef contabil la cooperativă, erau pagube în fondul cooperativei. Acum, că a rămas cooperativa fără el, e pagubă-n ciuperca.

I. VASILE

A. POCH

— Ocupația?

— Eu ocup un loc în Cafe-Barul «Katanga»... La prima masă pe dreapta, iar ea ocupă scaunul de vizavi.

Dialog pe... Poanta

— Nu vă supărați, aveți cumva un foc?

— Da, poftiți!

— Mulțumesc!... Of, țigările astea! Ce n-aș da să le pot lăsa!

— Totul depinde de voință! Îți spui într-o zi gata! și te lași!

— Dumneavoastră așa ați făcut?

— A, nu, eu fumez...

— Păi, de ce nu vă spuneți într-o zi «gata»?

— Vedeți dumneavoastră, încă n-am dibuit ziua aceea în care să pot spune! Săptămîna are prea puține zile! Șapte! Dacă ar avea mai multe poate aș avea de unde alege...

— Eu poate m-aș lăsa... Dar am cite o zi, cum a fost asta pe care am avut-o acum la Brăila, și fumez trei pachete.

— Veniți de la Brăila?

— Da! Și dumneavoastră parcă tot la Brăila v-ați urcat.

— Da!... Am fost la Brăila pentru un reportaj, dar n-am făcut nici o brinză...

— Ca și mine...

— Tot reportaj?

— A, nu! Eu lucrez la o întreprindere în alt oraș... Și am fost la Brăila la Combinatul de fibre artificiale. Sintem beneficiarii lor... Le-am refuzat niște produse...

— Nu pricep... Dacă atunci cînd refuzi produsele unei fabrici te denumești «beneficiar», cum îți se spune cînd le accepți?

— Nu m-ați înțeles... Am vrut să fim beneficiari, dar nu s-a putut...

— N-au vrut ei?

— N-am vrut noi! Ne-au livrat produse de calitate slabă.

— Nu sinteți prea exigenți?

— Noi om fi prea, ei nu sint deloc... Numai că mai avem niște colegi de exigență în valoare de milioane.

— Cum adică?

— Între ianuarie și septembrie li s-au refuzat de către beneficiari produse în valoare de 6 273 000 de lei.

— Aoleu...

— V-ați enervat? Văd că vă aprindeți o țigară!...

— La suma asta îmi vine să-mi aprind un pachet! Și cum au făcut frate?

— Au închis ochii!

— Vai de mine! A murit cineva?

— A, nu... Adică da... A murit

exigența la controlul de calitate. Cînd produsele sint slabe, CTC-ul mai închide ochii, cei de la producție continuă să nu-i deschidă și așa se adună milioanele refuzate. Adică celofibră tip bumbac și rețele de cord. Știți ce-s alea rețele de cord?

— Nu știu, dar oricum te apucă la inimă...

— Aveți palpitații!

— Acum am...

— N-o fi de la țigară?

— Nu, e de la rețele... Totuși unde-i buba?

— Organizarea! Au în combinat 47 de chimiști! Și totuși în sectorul celofibră lucrează numai zece și la rețele cord, nouă! Deși sint sectoarele-unde sint mai solicitați!

— N-or fi avînd nevoie de mai mulți...

— Atunci cum îți explici dumneata că tocmai aceste sectoare au realizat între ianuarie și august 1969,

600 tone deșeuri de celofibră și 900 tone deșeuri de rețele cord?

— Tone, domnule? Lasă-mă să mai aprind o țigară!

— Aprinde un trabuc! Valoarea acestor deșeuri este de lei șase milioane!

— Șase mili... frate, trebuie tras semnalul de alarmă!

— Vai de mine, se oprește trenul! Vă este rău?

— Nu la tren, dragă! Semnalul de alarmă la combinat!

— S-a tras!

— Și?

— Și nimic! Dar stai, nu esti gata...

— Nu sint, dar mă dai dumneata...

— Atunci nu mai spun...

— Spune, tovarășe, spune, chiar dacă pînă la București ajung și eu deșeuri! Ce mai contez eu pe lingă atîtea milioane? Și cum e?

— Deșeurile astea trebuie transportate la 25 de kilometri în afara orașului!

— La gunoi?

— La gunoi!

— Șase milioane!

— Plus!

— Ce plus? Că doar nu sintem la pocher?

— Mai rău! Pentru transport se scot basculante din circuitul producției! Asta costă! Și oameni care le încarcă și le descarcă! Și ei costă!

— Asta nu-i organizare, asta-i cacealma!

— Este!

— Și ce care de ași lucrează, domnule, acolo?

— Stai să vezi cum lucrează! Că mai e o poantă!

— Uite ce e, tovarășe, decît poante dintr-astea mai bine să spună lumea că n-am haz!

— Păi e o temă majoră!

— Prefer teme minore! Ies eu criticat, dar revine mai ieftin! Un deșeu de-al meu nu costă milioane.

— Atunci, degeaba mi-am tocit gura!

— Spune poanta.

— Păi dacă...

— Lasă, lasă, spune! Numai o clipă însă, să închid fereastra!

— De ce, vă trage?

— Nu, dar cine știe ce mai imi spui și mi-e teamă să nu mă arunc!

— Dar de ce să te arunci dumneata?

— Ai dreptate! Dar eu tot închid fereastra! Spune!

— La combinat, bineînțeles, se lucrează în trei schimburi.

— Normal!

— Ei bine, în schimbul unu asistența tehnică este asigurată de 38 de ingineri!

— Și în schimbul doi?

— De nouă ingineri!

— Păi atunci ce se mai miră de rezultate? Și în schimbul trei?

— Șapte ingineri!

— Nemaipomenit! La revedere! Adio!

— Unde pleci, tovarășe, ce faci?

— Cobor. Cobor la prima!

— De ce! Ce ai de gînd?

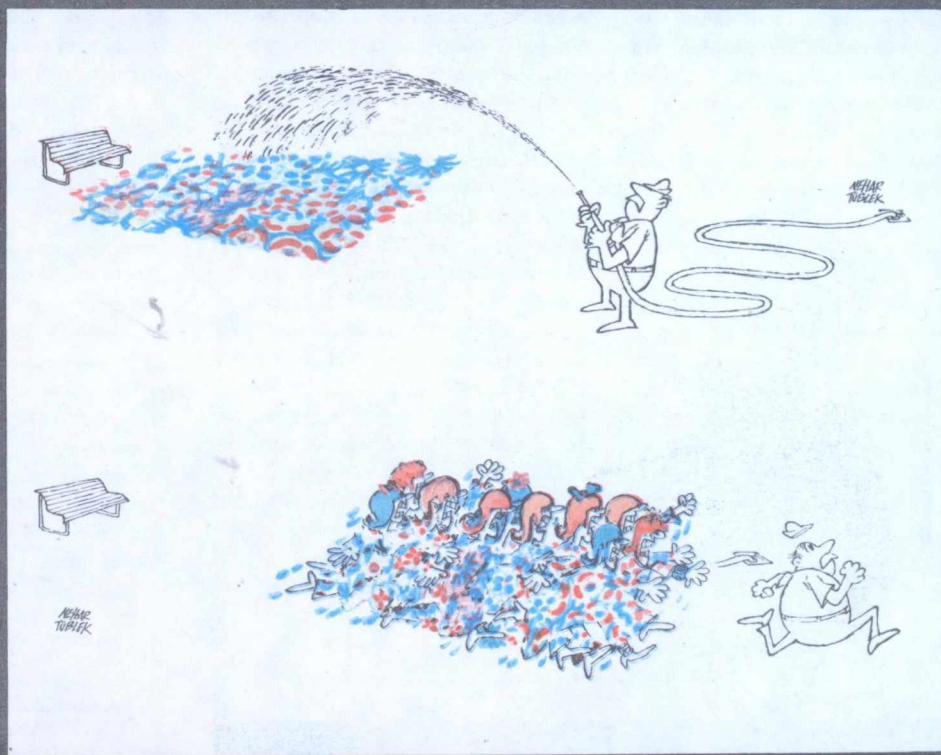
— Mă întorc la Brăila! Noroc!

— Stai, omule, ce să faci la Brăila?

— Mă duc la combinat să le deschid ferestrele! Salutare!

DOUĂ DESENE DE CARICATURISTUL TURC

NEHAR TUBLEK

— Sinteți de acord să vă căsătoriți cu...
— ...o clipă, vă rog...

A DISPĂRUT UN TREN

Una din minunile secolului s-a petrecut la șantierul Delnița din județul Suceava, ce aparține de Întreprinderea de explorări miniere «Moldova».

A dispărut un... tren. Da, un tren de 27 de vagoane, încărcat cu balast de riu.

Că o cantitate de 27 de vagoane și jumătate de balast nu-i un ac ce se poate pierde într-un car cu fin, asta o știe toată lumea. Și totuși, unde-i materialul de construcție?... S-au pornit cercetări febrile, s-a scormonit peste tot, dar balastul nicăieri. Parcă intrase în pământ. După îndelungate investigații s-a ajuns la concluzia uluitoare că, de fapt, pe șantier nu se descărcase nici o pietricică din cele 27 de vagoane de balast. Descărcarea și transportul s-au efectuat doar în scriptele, bine măsluite, de la DRTA Cîmpulung Moldovenesc.

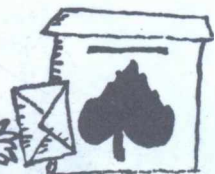
Asta înseamnă că, deși balastul nu a fost adus, totuși banii s-au dus din contul Întreprinderii de explorări miniere «Moldova» în contul DRTA Cîmpulung. Rezultă deci că DRTA Cîmpulung, în loc să descarce pietrișul unde trebuia, a încărcat... notele de plată unde nu trebuia.

Interesant este că salariații șantierului Delnița, însărcinați cu recepția materialelor, au confirmat în scris, semnând pe foile de parcurs, că s-au efectuat transporturile respective. Deși, după cum se vede, nimic nu s-a transportat, nimic nu s-a descărcat, totul a fost doar recepționat, înregistrat, parafat și... încasat.

Se cuvine deci, ca și cei care au semnat cu ochii închiși să... deschidă punga.

URZICO DE DEPARTEȚI SCRIU

URZICUȚO.

Printre salariații Combinatului chimic din Craiova a făcut mare vilvă performanța colegului lor Obloja Marin, care într-un timp record a reușit să scoată din combinat, pe sub nasul paznicilor, și să dosească la el acasă, o cantitate impresionantă de bunuri, ca de pildă: 96 kg de oțel beton; 150 m sîrmă cabitată, 7 uși, 9 butoaie, 1 electromotor trifazic, precum și diverse deșeuri de lînă etc. Bine «camuflate», respectivele materiale au stat la domiciliul lui Obloja pînă într-o zi cînd, ghinion, cineva a dat din întîmplare peste ele. Neputînd să le justifice proveniența în nici un fel, hoțul s-a hotărît să devină om cinstit și a spus de unde le-a luat. Bine că povestea asta s-a oprit aici! Că dacă ar mai fi continuat, aducea Obloja acasă la el, însuși Combinatul chimic. Ce mare lucru ar fi fost! Îl lua... în spațiu!

Radu B., Craiova

a cooperației meșteșugărești Suceava. Una din obligațiile sale curente era aceea de a încasa de la cooperativele din județ contravaloarea abonamentelor la gazeta «Viața cooperației meșteșugărești». Și tot umblînd în acest scop de la o cooperativă la alta, a strîns omul vreo 17 000 de lei, sumă din care a binevoit să predea la casieria Uniunii doar 6 000 de lei. Diferența de 11 000 de lei cît a mai rămas din banii adunați de la abonamentele «Vieții cooperației meșteșugărești» a uitat s-o mai depună și a folosit-o pentru rezolvarea unor nevoi spirituale, cum ar fi cîte un chef monstru, diverse și rafinate galanterii, demne de orice gentleman care se respectă etc...

Și astfel a «tocat» într-un mod deosebit de agreabil toți cei 11 000 de lei. Bravo, dom'le! Cum s-ar zice, din afacerea cu «Viața» să tot trăiești!...

Stoicescu V., Suceava

țul de vînzare al ochelarilor cu sticle fumurii, lucru care a fost bine văzut de toți acei obligați de medic să privească prin astfel de lentile. În schimb prețul pentru același fel de ochelari achiziționați de clientelă prin unitățile cooperației a rămas nemodificat. Adică la ora actuală el este mai mare decît cel afișat în magazinele din rețeaua comercială. Cum vine una ca asta, eu nu pricep (!?), că doar în ceea ce privește prețul produselor se știe că el este identic în toată țara. Probabil însă că la capitolul «ochelari» o fi intervenit vreo excepție tocmai ca să se confirme regula... Dar acestui caraghioslic trebuie să i se pună capăt. De aceea cred că ar trebui să i se dea persoanei care calculează prețurile, o pereche de ochelari... de auzit. Altfel nu sînt șanse să aple ce se întîmplă cu ochelarii de văzut!...

Manta Alexandru, Arad

că cearșafurile de pe paturile bolnavilor, fiind foarte rar schimbate, au devenit din albe de culoare gri-fer, situație care contravine flagrant regulilor de igienă. E drept că spitalul are unele greutăți în asigurarea la timp a spălăturii lenjeriei de pat, dar cu puțină bunăvoință și cu mai multă inițiativă problema ar putea fi rezolvată satisfăcător. O mare parte de vină revine și soarei-gospodină, care, mai din comoditate, mai din... «las' pe miine», nu repartizează în funcție de cerințe cearșafurile aflate în gestiunea ei, ci le ține grămadă într-un dulap de care n-are voie să se apropie nimeni. Nici măcar ea nu se apropie, că altfel l-ar deschide și ar scoate din el cearșafurile... În orice caz, un lucru este cert: dacă acele cearșafuri întuncate nu vor fi cît mai grabnic înlocuite spitalul din Tulcea o să înregistreze un mare «succes» clinic. Toți bolnavii or s-o ia la... sănătoasa!

V. Nicolau, Tulcea

URZICO DRAGĂ.

Nu de mult Salar Mircea a fost numit în funcția de îndrumător cultural și încasator al Uniunii județene

URZICO,

Am observat unele anomalii în materie de prețuri. Iată un exemplu: cu cîtva timp în urmă s-a redus pre-

DRAGĂ URZICO,

La spitalul nr. 1 din Tulcea unele treburi administrative se află în grea suferință. Așa, de pildă, la secția medicală se poate oricînd constata

Rubrică realizată de DAN MANOLESCU

Din POSTA

REDACTIEI

CAUZĂ ȘI EFECT

— «Ceasule, ești cam limbut
Însemnând orice minut
Și cu cele două limbi
Timpul pe sub nas ni-l plimbi
Legându-l în tic-tac
Ca pe-un cânt de pitpalac.
Însă o să-ți fac figura
Să-ți mai tacă-oleacă gura:
Te mai las și eu ne-ntors
Să rămiți de vlagă stors...
Pe cadran că nu poți trece
Vremea care se petrece...»

Cînd află că-i poartă pică
Bietul ceas a stat de frică.
Vremea însă mai cuminte
Merge, totuși înainte...

GUMA

Ea șterge orișice prostie
Dar numai dacă-i pe hîrtie.

BIBILICA

Și-a stropit cu var rochița
Și face pe zidărița.

Ion Marinescu
satul Chitid, jud. Hunedoara

PRECIZARE

În ultimul număr al publicației dumneavoastră a apărut, tovarășe redactor, un articol în care mi se aducea acuzația că am adus

SCARLAT ROMULUS (Jud. Dimbovița)

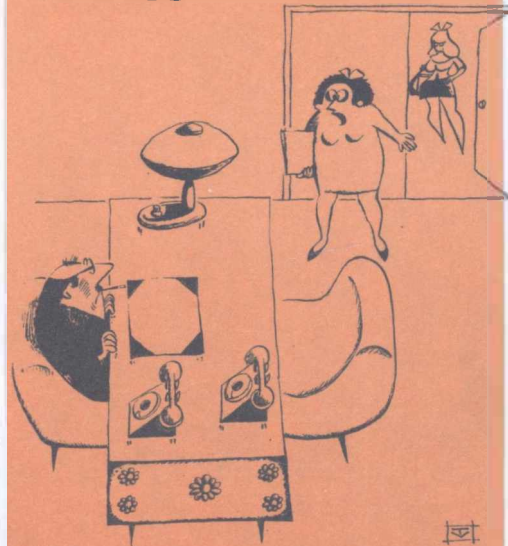
— Căpitane, om la apă!...
— Contabil sau gestionar?

pagube întreprinderii prin achiziționarea din străinătate a unei instalații defecte.

Știți, desigur, că întreprinderea noastră a înființat o secție de produs nasturi, care nasturi mai întii se toarnă sub formă de simple discuri, iar abia mai apoi se adaugă și orificiile respective și necesare. S-a ivit deci stringenta nevoie să importăm o instalație cu ajutorul căreia să găurim noul nostru produs. Pentru procurarea ei tovarășul director, căruia i-am adus calde mulțumiri și altele m-a trimis pe mine. Aceasta datorită faptului că-s destoinic și nicidecum că-s văr cu dînsul. O dată ajuns la firma «DAX», unde am fost informat că voi găsi instalația de care aveam nevoie, am fost întâmpinat personal de domnul DAX și domnișoara WAX, secretara sa, proprietate personală. Am fost găzduit într-un hotel minunat ale cărui ferestre dădeau spre un splendid lac. Acest lac se deosebește de ale noastre prin faptul că-i umplut cu apă de ploaie pură. În schimb, după cîte am observat, pescarii lor amatori nu se deosebesc cu nimic de ai noștri. Nici ai lor nu prind nimic. Dar să revin la instalația noastră, care mi-a fost arătată și în jurul căreia roiau meșterii scărpinîndu-se în creștet. Voiau să-i mai aducă ceva îmbunătățiri. Cît timp a durat punerea ei la punct, eu am primit, într-un bar din apropiere, instrucțiuni asupra modului de funcționare. Dar fie din cauză că dansatoarele zvirleau prea sus picioarele, fie din cauză că nu înțelegeam o iotă din dialectul lui național, sau că specialistul acela habar n-avea de ceea ce voiam să fac eu cu instalația, s-au strecurat cîteva goluri în cele însușite de mine. Adusă și instalată în întreprinderea noastră, mașinăria, care, la început crezusem c-am instalat-o cu sus-n jos, a dat niște rezultate neprevăzute. Instalația are șase deschizături prin care noi introducem nasturii în mod mecanizat, folosindu-ne de un fîraș. Din prima deschizătură nasturii ies pătrați, din a doua deschizătură ies tăiați în două, din a treia tăiați în patru, din a patra făcuți pastă, din a cincea făcuți pudră, iar din a șasea nu mai iese nimic, cu toate că meșterii noștri i-au aplicat în coaste loviturile de baros necesare. Vedeți dar, tovarășe redactor-șef, că, cum-necum, mașinăria funcționează, însă dovedindu-se nerentabilă secția de nasturi, s-a hotărît casarea acestei instalații și trimiterea ei de urgență la topit.

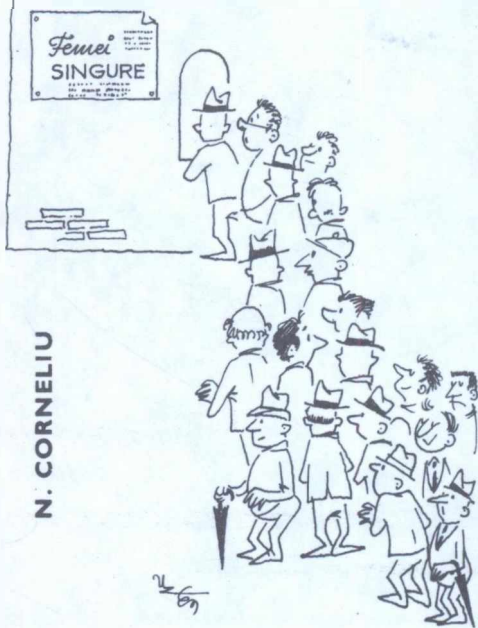
Nae Tăntălescu
Specialist mașini perforat-găurit nasturi
Pt. conformitate Ilie Nicolae — Loco

V. TIMOC

— Mi-a spus s-o anunț pe Tumpi,
secretara dv. de la Sinaia!

TEATRUL

N. CORNELIU

FĂRĂ CUVINTE

PETRE ROȘCA
(Mirșova)

«URZICA» REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.30.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.11.19;

Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
«Casa Științei» 41.601

BON GRATUIT

DECUPAȚI ACEST BON GRATUIT ȘI TRIMITETI-L REDACȚIEI: CALEA VICTORIEI 25, BUCUREȘTI, CEL MAI TÎRZIU O SĂPTĂMÎNĂ DE LA APARIȚIA «URZICII». PREMII, SURPRIZA! DAR PENTRU ACEASTA TREBUIE SĂ TRECETI MAI JOS NUMELE UNUI CARICATURIST CARE AȚI DORI SĂ PLECE ÎN MEXIC.

CE SĂ FACI, MĂI NAE, LA MEXIC? ... N-AM ARZIT LA CE ALTITUDINE E? ... E ȘI DEPARTE ȘI MĂI BINE ACASĂ ȘI YEDEM MECIURILE LA TELEVIZOR ... MĂI FACEM O TABLĂ ... SAU DACĂ YREI SĂ PLECU-TE, EU NU ȘI TERETIN ...

VA SĂ ZICĂ GRECIA: I KONOMOPOULOS, DIMITRIOU, KAMARAS, SPIRIDON, GAITADZIS HAITAS, DOMAZOS, ELEFETERAKIS, SIBERIS (DIN MINUTUL 46 - BOTNOS, PAPAIOANOU, KOUDAS) ATUNCI CARE A FOST ESTE? ... ESTE !!! DRAGĂ, SOFOCLE???

CE MAI CALEA VALEA, I-AM BĂTUT !!! I-AM BĂTUT? I-AM BĂTUT ȘI CU PUTEAM SĂ I BĂTEM ȘI CU 60 LA 0 ... DAR N-AM URUT ... ASTA ȘO ȘTI DE LAMINE !!

ȘI SE PĂREA CĂ FORMATA NOASTRĂ VA CĂPĂTA VALENTELE RELAXĂRII O DOVADĂ? NIȘI MĂCAR N-AM MAI OBTINUT UN CORNER, MAI MULT NOASTRĂ FIIND PLATONICĂ ...

AH! DECE NU ȘI SÎNT EU REGIZOR ...? ASCULTĂ AICI! ... CE FILM Ș-AR MAI PUTEA FACE ... FIATENT: EA ÎL IUBESTE ȘI EL BAGA GOLURI ... EL NU MĂI BAGA GOLURI ȘI EA SE SUPĂRĂ ... EL PLEACĂ ȘI MEXIC ȘI BAGA GOLURI EL SE ÎNTOARCE CU UN ȘOMBRE PE CARE-L DĂRUȘTE EI ... ȘI EI E FERICITĂ ...

AUȚI MĂI BĂIEȚI, DUMINICĂ PE LA PRÎNZ ÎNAINTE DE MECI, O DOAMNĂ DE LA TELEVIȚIUNE I-A LUAT UN INTERVIU LUI TOPOR ȘI I-A CERUT UN PRONOSTIC PENTRU MECI! 3-0 A ȘPUS ... CÎND ZICE OMUL ĂȘTA O VORBĂ !!! APĂI AȘAI

ȘTIȚEM-AM GÎNDIT, TU !! OȘĂ MĂ APUC SĂ CREȘE CĂȘTUSI ȘI POATE MĂ ÎNVITĂ ȘI PE MINE DOMNUL VOTANICU, LA TELEVIȚIUNE, SĂ CONVERSĂM TU CADRU MAGAZINULUI DUMINICAL ... CE ZICI???

SĂRACUL DE EL, DOAR TU I-AI MAI LIPȘI !!!

AM VĂZUT ȘI EU, DRAGĂ, MECIUL LA TELEVIZOR. EI BINE, ÎMI PLACE TOPEȘCU LA NEBUNIE ... MĂI ALES GLUMELE ALEA DE ȘIMBĂȚA SEARA DE LA TELESPORT ... LE-A ȘPUS CU ATÎȚA NATURALETE !!

JESTERS DO OFT PROVE PHOPHETS! DACĂ SHAKESPEARE N-AR AVEA NIMIC ÎMPOTRIVĂ ...

EU M-AM DAT PESTE CAP ... ȘI TE-AM DUS LA MECIUL CU GRECIA ... ACUMĂ TE PRÎVEȘTE MIE-MI FACI ROST DE BILET PENTRU MEXIC !! POATE SĂ FIE ȘI PELUZA HAL, TREACĂ DE LA MINE ...

FRATELE MEU, FII ATENȚI LA CULTURA GENERALĂ !!! BAGĂ LA CAP !!! SOCCER, PE ROMĂNEȘTE ÎNSEAMNĂ FOTBAL ...

CE ZICI DE GOLUL NOSTRU ?? AĂĂ ??

... PĂII CE ?? CREȘI CĂ NOI SÎNTEM DEGEABA URMAȘII LUI DECEBAL??

ȘTIȚI NOI SÎNTEM DE LA TELEVIȚIUNE ȘI TĂCEM O ANCHETĂ ... ȘTIȚI CINE A ÎNVENTAT PENICILINA?

DOMAZOS !!

II BĂTEM PE MEXICANI DEȘOCĂM ... PE ENGLEZI II DEȘTIINȚĂM ... PE REGIȘTI ȘI ȘCOATEM DE PE LÎNIA DE PLUTIRE ... PE BRAZILIENI ȘI MÎNCĂM CU ȘOCĂNCI CU TOT ... ȘTIȚI BANCU ?? NU ?? ȘI EU, DAR ÎMI PLĂCE CUM ÎNCEPE ...

ACUM CU MECIUL ĂȘTA I-AU VENIT NEAMURILE LUI «REBE» ȘI LA PLECARE I-AU LĂȘAT UN ALFA ROMEO NOU, NOU ... ĂȘTA CONȘUMĂ AL DRACULUI ... ȘI O SĂ-L CAM COȘTE ... ȘI VEZI CE OȘĂ MAI RIDEM !!

AFLĂ CĂ DACĂ-L AVEAM NOI PE DOMAZOS, II BĂTEAM CU 2-0 !!!